

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123357809
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6123357809.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, C., zastúpenej JUDr. Stanislavou Tichou, advokátkou so sídlom Zakvášov 1519/55, Považská Bystrica, IČO: 46 484 914 proti žalovaným 1/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, F. a 2/ G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, F., obom zastúpeným poruban advokáti, s. r. o., so sídlom Jilemnického 2/532, Trenčín, IČO: 50 818 473, v spore o zaplatenie 8.316,10 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 19C/87/2023-95 zo dňa 13. júna 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným 1/ a 2/ proti žalobkyňi spoločne a nerozdielne **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovaným 1/, 2/ voči žalobkyňi spoločne a nerozdielne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaných 1/, 2/ zaplatenia sumy vo výške 8.316,10 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.316,10 EUR od 01.04.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania, titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

1. 3. Žalovaní 1/, 2/ žiadali žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

1. 4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav.

1.5. Okresný súd Považská Bystrica uznesením č. k. 5C/85/2016-195 zo dňa 30.04.2020 priznal žalobcom (pozn. súdu - v tomto konaní žalovaní 1/, 2/) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z bodu 2 odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že rozsudkom č. k. 5C/85/2016-80 boli žalovaní (pozn. súdu - v tomto konaní žalobkyňa a jej manžel) zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 38.000 EUR s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.01.2016 do zaplatenia. Z bodu 3 odôvodnenia vyplýva, že na základe podaného odvolania odvolací súd rozsudkom č. k. 27Co/272/2018-134 pripustil späťvzatie žaloby v časti 10.000 EUR, v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil a vo zvyšnej časti, ktorou boli žalovaní zaviazaní k zaplateniu sumy

28.000 EUR s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 38.000 EUR od 29.01.2016 do zaplatenia rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

1.6. Proti vyššie uvedenému uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica podali žalovaní odvolanie, na základe ktorého odvolací súd uznesením č. k. 27Co/67/2020-224 zo dňa 25.08.2020 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie a nárok na náhradu trov konania žalobcom nepriznal. Z bodu 13 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 5C/85/2016-80 zo dňa 20.08.2018 uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 38.000 EUR s 5,05 % úrokom z omeškania z tejto sumy. Na základe podaného odvolania odvolací súd rozsudkom č. k. 27Co/272/2018-134 pripustil späťvzatie žaloby v časti 10.000 EUR, v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil a vo zvyšnej časti, ktorou boli žalovaní zaviazaní k zaplateniu sumy 28.000 EUR s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.01.2016 do zaplatenia rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

1.7. Oznámením zo dňa 14.01.2021 oznámil dražobník žalobkyňi, že došlo k začatiu realizácie dobrovoľnej dražby za účelom uspokojenia pohľadávky žalovaných vyplývajúcej z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/272/2018-134 zo dňa 24.09.2019, ktorý bol vydaný v odvolacom konaní voči rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 5C/85/2016-80 zo dňa 20.08.2018. Súčasne žalobkyňu vyzval na dobrovoľnú úhradu dlhu vo výške 37.510,88 EUR vyčísleného ku dňu uzavretia zmluvy o vykonaní dobrovoľnej dražby a odmeny dražobníka vo výške 1.350,39 EUR.

1.8. Dražobník dňa 23.03.2022 vyčíslil aktuálnu výšku dlhu v sume 47.024,18 EUR a požiadal o zaslanie sumy vo výške 45.044,16 EUR na účet žalovaných a sumu vo výške 1.908,02 EUR na účet dražobníka. Pohľadávka bola vyčíslená ku dňu 31.03.2022. Žalovaní svoju pohľadávku vyčíslili sumou 45.044,16 EUR, z čoho istina predstavovala sumu 28.000 EUR, úrok z omeškania sumu 11.840 EUR a nevyhnutne a účelne vynaložené náklady v súvislosti s výkonom záložného práva sumu 5.204,16 EUR.

1.9. Žiadosťou zo dňa 28.02.2022 požiadala žalobkyňa právneho zástupcu žalovaných o špecifikáciu vyčíslenej pohľadávky v časti úroku z omeškania a v časti nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov v súvislosti s výkonom záložného práva. Žiadosťou zo dňa 26.06.2022 požiadala žalobkyňa žalovaných o špecifikáciu vyčíslenej pohľadávky v časti úroku z omeškania a v časti nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov v súvislosti s výkonom záložného práva. Výzvou zo dňa 19.12.2022 vyzvala žalobkyňa žalovaných na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6.705,36 EUR, z dôvodu nesprávneho vyčíslenia úroku z omeškania o 1.501,20 EUR v jej neprospech a nedôvodného nárokovania sumy vo výške 5.204,16 EUR titulom trov súdneho konania.

1.10. Kúpnu zmluvou zo dňa 06.04.2022 žalobkyňa a ostatní spoluvlastníci predali nehnuteľnosti zaťažené záložným právom v prospech žalovaných kupujúcim, ktorí sa zaviazali kúpnu cenu zaplatiť v troch častiach, pričom prvá časť vo výške 47.024,18 EUR bude uhradená do 31.03.2022 na účet dražobníka v súlade s vyčíslením pohľadávky zo dňa 23.03.2022.

1.11. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovení § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

1.12. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba podaná žalobkyňou nie je dôvodná.

1.13. Súd prvej inštancie vychádzal z definície bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v tom, že sa obohatený obohatí na úkor majetku inej osoby o určité majetkové hodnoty bez toho, aby bol na to daný právny dôvod. Vzniká tak, že sa doterajší majetok obohateného rozmnoží o nové majetkové hodnoty, ale i tak, že sa jeho doterajší majetok nezmenšil, hoci by k tomu inak došlo, keby obohatený plnil svoje povinnosti. Bezdôvodným obohatením sa rozumie majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. V danom prípade sa žalobkyňa

domáhala vydania plnenia, ktoré mali žalovaní získať bez právneho dôvodu. Žalobkyňa však dostatočne presvedčivo

v konaní nepreukázala, že žalovaní sa skutočne na jej úkor obohatili. Žalobkyňa mala za to, že žalovaní nesprávne vyčíslili úrok z omeškania, v dôsledku čoho sa mali na jej úkor obohatiť

o sumu 3.111,94 EUR. Na podporu svojich tvrdení predložila uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 5C/85/2016-195 zo dňa 30.04.2020, z ktorého odôvodnenia vyplynulo, že rozsudkom č. k. 5C/85/2016-80 boli žalovaní (pozn. súdu - v tomto konaní žalobkyňa a jej manžel) zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu

38.000 EUR s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.01.2016 do zaplatenia. Na základe podaného odvolania odvolací súd rozsudkom č. k. 27Co/272/2018-134 pripustil späťvzatie žaloby v časti 10.000 EUR, v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil a vo zvyšnej časti, ktorou boli žalovaní zaviazaní k zaplateniu sumy 28.000 EUR

s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 38.000 EUR od 29.01.2016 do zaplatenia rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Okrem toho predložila i uznesenie Krajského súdu

v Trenčíne č. k. 27Co/67/2020-224 zo dňa 25.08.2020, z ktorého odôvodnenia vyplynulo, že odvolací súd v časti o zaplatenie sumy 28.000 EUR s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.01.2016 do zaplatenia rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Je evidentné, že obe žalobkyňou predložené rozhodnutia vo svojom odôvodnení obsahujú iný údaj o priznanom úroku z omeškania, keď podľa odôvodnenia jedného rozhodnutia bol žalovaným priznaný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 38.000 EUR od 29.01.2016 do zaplatenia

a podľa odôvodnenia druhého rozhodnutia bol priznaný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 28.000 EUR od 29.01.2016 do zaplatenia. Nie je teda zrejmé, aký úrok

z omeškania bol skutočne žalovaným priznaný, v dôsledku čoho nie je ani možné náležite posúdiť, či žalovanými vyčíslený a uspokojený úrok z omeškania v časti 3.111,94 EUR zakladá skutkovú podstatu plnenia bez právneho dôvodu. Je potrebné si uvedomiť, že pre uplatnenie si nároku nie je záväzná odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ale jeho výroková časť. Žalobkyňa však ani na výzvu súdu nepredložila rozhodnutie, z ktorého výroku by vyplýval priznaný nárok na úroky z omeškania, v dôsledku čoho by bolo možné jednoznačne posúdiť, či nárok žalovaných bol v časti úroku z omeškania uspokojený dostatočne alebo nad mieru priznanú súdnym rozhodnutím, a teda či sa žalovaní na úkor žalobkyne obohatili.

Súd prvej inštancie dodal, že ak by bol priznaný žalovaným úrok z omeškania

v zmysle odôvodnenia uvedeného v rozhodnutí Okresného súdu Považská Bystrica

č. k. 5C/85/2016-195 zo dňa 30.04.2020, jeho vyčíslenie by zodpovedalo vyčísleniu žalovaných v sume 11.840 EUR. Ak by však bol priznaný žalovaným úrok z omeškania

v zmysle odôvodnenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/67/2020-224 zo dňa 25.08.2020, potom by suma 11.840 EUR titulom vyčíslených úrokov z omeškania priznanému nároku nezodpovedala. Toto však žalobkyňa nepreukázala. Čo sa týka sumy 5.204,16 EUR, ani

v tomto prípade žalobkyňa nepreukázala, že by sa jednalo o plnenie bez právneho dôvodu. Pokiaľ tvrdila, že sa jednalo o trovy súdneho konania, toto svoje tvrdenie nijak nepreukázala

a nenasvedčuje tomu žiaden z predložených dôkazov. Z listiny zo dňa 23.03.2022, v ktorej si žalovaní vyčíslili svoju pohľadávku, jednoznačne vyplýva, že suma 5.204,16 EUR predstavuje nevyhnutne a účelne vynaložené náklady v súvislosti s výkonom záložného práva. Bez pochyby tak možno dospieť k záveru, že suma 5.204,16 EUR predstavuje náklady, ktoré vznikli po právoplatnom skončení súdneho konania a boli vynaložené v súvislosti s výkonom záložného práva. Ak žalobkyňa mala za to, že uvedená suma obsahuje aj trovy súdneho konania, bolo jej povinnosťou svoje tvrdenia preukázať. Pokiaľ takýmto dôkazom nedisponovala, nič jej nebránilo, aby o zabezpečenie dôkazu požiadala súd, čo však neurobila.

1.14. S poukazom na uvedené za stavu, kedy žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a dôvodnosť ňou uplatneného nároku dostatočne nepreukázala, súd prvej inštancie zamietol žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu. So vznesenými námietkami žalovaných tak už nebolo potrebné sa z dôvodu hospodárnosti zaoberať.

1.15. Žalobkyňa počas konania navrhla doplniť dokazovanie ustanovením znalca pre účely výpočtu úroku z omeškania. Súd prvej inštancie tento navrhnutý dôkaz nevykonala, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené závery, keď žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť žalobou uplatneného nároku, jeho vykonanie považoval za nehospodárne a neúčelné.

1.16. V danom prípade mali vo veci plný úspech žalovaní 1/, 2/, preto im súd prvej inštancie priznal voči žalobkyňi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie alternatívne, rozsudok zmeniť a v časti priznania trov konania tak, že žalovaným sa náhrada trov konania nepriznáva. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.2. Namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, pričom dôvodila, že z ňou predložených dôkazov vyplývalo bezdôvodné obohatenie uplatnené žalobkyňou v časti úroku z omeškania. Žalovaní v tomto konaní len tvrdili, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, s tvrdením, že vyčíslenie bolo dražobníkom akceptované. Súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na postoj žalovaných, ktorí na výzvy žalobkyne nijako nereagovali a vyčíslenie nešpecifikovali ani v tomto súdnom konaní.

2.3. Čo sa týka nákladu v súvislosti s výkonom záložného práva uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z listiny zo dňa 23.03.2022 jednoznačne vyplýva, že suma 5.204,16 EUR predstavuje nevyhnutne a účelne vynaložené náklady v súvislosti s výkonom záložného práva. Žalovaná namietala výšku takto vyčíslenej pohľadávky, pretože túto považovala za neprímerane vysokú, dožadovala sa špecifikácie, avšak žalovaní ani v tomto prípade na jej výzvy nereagovali. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že sa jednalo o náklady, ktoré vznikli po právoplatnom skončení súdneho konania, tieto svoje tvrdenia mali povinnosť preukázať, keďže nesú bremeno tvrdenia rovnako ako žalobkyňa.

2.4. Pri rozhodovaní o trovách konania požiadala konajúce súdy o aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku a to v súvislosti s majetkovými a sociálnymi pomermi žalobkyne, ktoré v konaní preukázala, na základe, ktorých jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov z podaného odvolania v rozsahu 50 %, ako aj z dôvodu, že žalovaní na jej výzvy na špecifikáciu úrokov z omeškania a trov konania nereagovali.

3.1. Žalovaní v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhli odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

3.2. Poukázali na to, že odvolanie neprináša žiadne nové skutočnosti ani dôkazy a súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré boli ním dostatočne preskúmané a vyhodnotené.

3.3. Súd prvej inštancie správne vychádzal z právoplatných rozsudkov, ktoré presne určili, aký úrok patrí manželom Kráľovcom. Tvrdenie žalobkyne o odlišnom vyčíslení úrokov, opätovne uvedené v odvolaní, považovali za neopodstatnené. Správne bol tiež zamietnutý návrh na vykonanie dôkazu znalcom, a to nielen preto, že jeho vykonanie je neehospodárne a neúčelné, ale aj preto, že výpočet úrokov z omeškania je právna otázka a nie skutková.

3.4. K nákladom súvisiacim s výkonom záložného práva žalovaní zdôraznili, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z listiny zo dňa 23.03.2022, v ktorej boli jednoznačne špecifikované náklady ako nevyhnutne a účelne vynaložené na výkon záložného práva. Žalobkyňa ani v odvolaní nepreukázala, že by išlo o trovy súdneho konania, ani nepodložila svoje tvrdenia žiadnymi dôkazmi.

3.5. Čo sa týka nároku na náhradu trov konania zdôraznili, že žalobkyňa počas konania pred súdom prvej inštancie neuviedla konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali moderáciu trov. Preto nebolo dôvodné, aby sa súd touto otázkou zaoberal z vlastného podnetu. Vyslovili názor, že v prejednávanej veci nejde o žiadne mimoriadne či zvláštne dôvody, ale o štandardnú životnú situáciu, ktorá je porovnateľná s mnohými prípadmi riešenými súdmi. Aktivovanie uvedeného ustanovenia by, naopak, spôsobilo nespravodlivosť v neprospech žalovaných, pričom akcentovali aj ich na osobné a sociálne pomery, pričom žalovaný 1/ je takisto starobným dôchodcom a je starší ako žalobkyňa.

4. Ďalšie písomné podania vo veci podané neboli.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP a § 262 ods. 1 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363

CSP s uvedením dôvodov odvolania, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

6. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

7. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

10. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

11. Odvolateľ v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Jedinú výnimku predstavuje oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

12. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadami, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

13. Odvolací súd ďalej skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku SR okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Žalobkyňa v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

15. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

16. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu

právnou normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

18. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

19. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Uvedený záver je zhodný so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

20. Žalobkyňa založila dôvody svojho odvolania na tvrdení, že žalobou uplatnený nárok riadne preukázala, žalovaní 1/ a 2/ výpočet jej nároku nepopreli a k tomuto sa nevyjadrili napriek opakovaným výzvam tak pred začatím konania ako aj v priebehu konania. Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

21. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd dodáva nasledovné. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobkyňou uplatnenom nároku na vydanie úrokov z omeškania vo výške 1.501,20 EUR tento zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa v konaní ani na výzvu súdu nepredložila rozhodnutie, z ktorého výroku by vyplýval priznaný nárok na úroky z omeškania, v dôsledku čoho by bolo možné jednoznačne posúdiť, či žalovaný nárok bol v časti úroku z omeškania uspokojený dostatočne alebo nad mieru priznanú súdnym rozhodnutím, a teda či sa žalovaní na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatili. Zdôraznil, že pre rozhodnutie vo veci nie je záväzné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ale jeho výroková časť, z ktorého dôvodu neprihliadol na žalobkyňou predložené rozhodnutia. Z rovnakého dôvodu zamietol uplatnený nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti trov konania, keď konštatoval, že žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že išlo o trovy konania, naopak z listiny zo dňa 23.03.2022, v ktorej si žalovaný vyčíslil svoju pohľadávku, jednoznačne vyplýva, že suma 5.204,16 EUR predstavuje nevyhnutné a účelne vynaložené náklady v súvislosti s výkonom záložného práva. Uzavrel, že táto suma predstavuje náklady, ktoré vznikli po právoplatnom skončení súdneho

konania, boli vynaložené v súvislosti s výkonom záložného práva a pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že táto suma obsahuje aj trovy súdneho konania, bolo jej povinnosťou tieto tvrdenia preukázať.

22. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena.

23. „Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov (pozri II. ÚS 400/09), avšak zahŕňa aj aplikáciu a interpretáciu hypotézy hmotnoprávnej normy, od ktorej sa odvíja rozloženie dôkazného bremena. Správne rozloženie dôkazného bremena vedie k vymedzeniu zisťovaných skutočností a je nevyhnutým predpokladom na správne uplatnenie zodpovednosti účastníka za neunesenie dôkazného bremena, a tým priamo aj k obsahu výroku rozhodnutia vo veci samej. Nesprávne rozloženie dôkazného bremena spravidla vedie k diametrálne odlišnému výroku rozhodnutia. Za určitých okolností môže byť potom táto procesná chyba vo svojich účinkoch prejavom svojvôle, t. j. arbitrárnosti zo strany konajúceho súdu, ktorý napr. neúmerne zaťažuje dôkazným bremenom jedného účastníka, nesprávne uplatní jeho zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena a následne rozhodne v neprospech tohto účastníka.“ (IV. ÚS 35/2012).

24. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze. Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (Macur Jozef, Dôkazné bremeno v civilnom súdnom konaní, 1. vydanie, Brno, Masarykova Univerzita v Brne, 1995).

25. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t. j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Treba zdôrazniť, že pre preukázanie určitej skutočnosti nie je hypotetická, teoretická možnosť postačujúca. Ako už bolo uvedené, nie je povinnosťou žalovaného tvrdiť ani dokazovať skutočnosti, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t. j. nezaťažuje ho v tomto smere dôkazné bremeno, a preto mu neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemôže byť na ujmu.

26. Po preskúmaní obsahu spisu, vykonaného dokazovania, napadnutého rozsudku ako aj podaného odvolania a vyjadrenia žalovaných v odvolaní odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, nepreukázala oprávnenosť žalovaného nároku, a preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie aj v tom smere, že nie je možné vychádzať z odôvodnení žalobkyňou predložených rozhodnutí. Zároveň odvolací súd konštatuje, že dňa 26.03.2024 bola žalobkyňa vyzvaná na predloženie rozhodnutí, od ktorých odvíja výšku svojho nároku na úrok z omeškania v lehote 10 dní, ktorá výzva jej bola riadne doručená, a na ktorú nereagovala. Zároveň odvolací súd konštatuje, že z listiny zo dňa 23.03.2022 vyplýva vyčíslenie pohľadávky žalovanej vo výške 5.204,16 EUR ako vynaložených nákladov v súvislosti s výkonom záložného práva. Ani v tejto časti žalobkyňa nepreukázala jej tvrdenie, že by sa malo jednať o trovy konania zo súdneho sporu. Na záver odvolací súd uvádza, že dôkazné bremeno v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia bolo na strane žalobkyne, ktoré však neunesla. Žalovaný nárok žalobkyne poprel, pričom skutočnosť, že nereagovali na výzvy žalobkyne na špecifikáciu pohľadávky žalovaných nemožno považovať za uznanie nároku.

27. Žalobkyňa sa v podanom odvolaní domáhala aplikácie ust. §257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Aplikácie tohto ustanovenia sa domáhala s ohľadom na majetkové pomery žalobkyne, ako aj na snahu žalobkyne komunikovať so žalovanými pred podaním žaloby, keď mala snahu vyhnúť sa súdnemu konaniu, 2 x žiadala o špecifikáciu pohľadávky žalovaných, ktorí jej výzvy ignorovali a ani v tomto spore svoju pohľadávku nešpecifikovali, čo možno považovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

28. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

29. Vo všeobecnosti platí v konaní podľa CSP, že náhrada nákladov konania je ovládaná zásadou úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Jej zmyslom je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich zaviniel. Pri zastavení sporového konania je pre riešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčovým zistenie, či a pokiaľ áno, ktorá strana sporu z procesného hľadiska zaviniela zastavenie konania. Kritérium procesného zavinenia je treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr žalobu vzala späť, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené. Je potrebné skúmať správanie žalovaného, či existuje súvislosť medzi jeho správaním a späťvzatím žaloby.

30. Ustanovenie § 257 CSP a jeho použitie pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy vtedy, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, avšak súd môže dôjsť k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach strán sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa nebolo možné stanoviť v zákone vyčerpávajúcim spôsobom, avšak je možné uviesť aspoň niekoľko dôvodov hodných osobitného zreteľa ako na ne poukázala JUDr. J. Baricová: neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu a nízky príjem.

31. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu.

V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (uznesenia NS SR sp. zn. 2MCdo 17/2009,

sp. zn. 5Cdo 67/2010 či sp. zn. 3MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (nálezy ÚS ČR

sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (nález ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 CSP nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Ustanovenie § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

Dôvody hodné osobitného zreteľa možno zhrnúť nasledovne: neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu a nízky príjem.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou a to aj z dôvodu, že žalobkyňa v spore nepredložila dôkazy potrebné na preukázanie jej nároku. Za daných okolností odvolací súd nevzhladol dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania.

33. Z uvedeného dôvodu za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP.

34. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania. Žalobkyňou uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, pričom konštatuje správnosť jeho dôvodov a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

35. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP. K aplikácii ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania odvolací súd nepristúpil z dôvodov uvedených v predchádzajúcich odsekoch pri preskúmaní rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).